

Sygn. akt XVII AmE 96/04

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2005 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Wydział XVII

w składzie :

Przewodniczący SSR del. Marta Sadowska

Protokolant sekr. sąd. Monika Rasińska

po rozpoznaniu w dniu 17.11.2005 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z odwołania powoda „D” Spółka z o.o. w B

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa
Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24.06.2004r. Nr DPE.

- 1) Oddala odwołanie
- 2) Obciąża powoda kosztami postępowania w sprawie.

SSR Marta Sadowska

UZASADNIENIE

Decyzję z dnia 24.06.2004r. Nr DPE/ Prezes Urzędu Regulacji
Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10.04.1997r. Prawo
Energetyczne po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie
wymierzenia kary pieniężnej Spółce z o.o. „D” w B stwier-
dził naruszenie przez w/w Spółkę warunku 2.2.3. udzielonej jej przez pozwane-
go koncesji na obrót paliwami ciekłymi Nr OPC na ob-
rót paliwami ciekłymi przez to, że ona wprowadziła do obrotu poprzez stację

paliw w S olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami.

Za powyższe działanie została wymierzona w/w Spółce kara pieniężna w kwocie 100.000 zł. jako stanowiącą 0,42 % jej przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2003r.

W uzasadnieniu powyższej decyzji podano, że decyzją z dnia 14.04.1999r. Prezes URE udzielił powodowej spółce koncesję na obrót paliwami ciekłymi.

Podczas kontroli przeprowadzonej w stacji paliw u powódki w S w dniu 22.07.2003r. stwierdzono w oleju napędowym przekroczenie zawartości siarki w ilości 1511 mg/kg, podczas gdy powinna wynosić maksymalnie 350 mg/kg oraz niewłaściwą jego gęstość i niewłaściwy skład frakcyjny.

Powódka potwierdziła reprezentatywność próbek pobranych do badania laboratoryjnego dla całej partii paliwa znajdującego się na stacji.

Powódka uznała wyniki badań za wiarygodne i zrezygnowała z badania próbek kontrolnych.

W związku z powyższym wszczęto niniejsze postępowanie administracyjne.

Ustalono, że powódka dysponowała świadectwami jakości paliw, ale z uwagi, iż powódka nie dołączyła jednocześnie faktur VAT potwierdzających zakup przez niego oleju napędowego oraz świadectw jakości, które dotyczyły badanego paliwa i nie można było ustalić, czy dotyczą one tej samej partii paliwa, którego próbki pobrane zostały w toku kontroli inspekcji Handlowej na stacji paliw w S

Z tych powodów pozwany stwierdził, że powyższe paliwo nie spełniało wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych wymagań jakościowych dla niektórych paliw ciekłych i że został naruszony warunek 2.2.3. koncesji udzielonej powódce i za to wymierzył powódce karę pieniężną w kwocie 100.000 zł. co stanowi 0,42 % jej przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku podatkowym. Przy wymiarze kary pozwany podał, że uwzględnił stopień szkodliwości

czynu stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Od powyższej decyzji wniosła odwołanie powodowa Spółka zarzucając jej naruszenie art. 107 § 1 i § 3 kpa w związku z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 10.04.1997r. Prawo energetyczne polegające na błędnym zastosowaniu wobec powodów art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz ust. 2 w zw. z warunkiem zawartym w pkt 2.2.3. koncesji na hurtowy obrót paliwami ciekłymi z dnia 14.04.1999r. poprzez niewłaściwą ich interpretację, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy

- naruszenie prawa procesowego, co również mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy poprzez:

- a) nie przeprowadzenie we własnym zakresie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki żadnego postępowania wyjaśniającego,
- b) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,
- c) wydanie zaskarżonej decyzji jedynie w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony przez inspekcję handlową, co stanowi naruszenie przepisów art. 7, 10 i 107 § 3 kpa,

W związku z powyższym wnosila.

W uzasadnieniu swojego odwołania powódka podała, że nie może zgodzić się z decyzją pozwanego, gdyż art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego w związku z powołanym w niej naruszeniem warunku koncesji nie ma tu zastosowania, ponieważ ten warunek koncesji nie został przez powódkę naruszony.

Powódka podała, że warunek 2.2.3. koncesji dotyczy obrotu hurtowego paliwami ciekłymi, zaś zaskarżona decyzja dotyczy jedynie obrotu detalicznego paliw ciekłych w konkretnej stacji paliw, zaś pozwany nie udowodnił, iż koncesjonariusz wprowadził również do obrotu hurtowego paliwa ciekłego. W związku z tym powódka uważa, że nie został naruszony powołany w zaskarżonej decyzji warunek koncesji.

Pozwany Prezes URE wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

W dacie przeprowadzenia kontroli w stacji paliw u powódki zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 Prawa Energetycznego znowelizowanego ustawą z dnia 26.05.2000r. działalność koncesjonowana obejmowała w tym czasie zarówno obrót hurtowy jak i detaliczny paliwami ciekłymi z zastrzeżeniem, iż wartość roczna obrotu musiała przekroczyć 500.000 euro, co spełniała powódka. Koncesjonariusze, którzy do dnia wejścia w życie powyższej nowelizacji prawa energetycznego prowadzi hurtowy obrót paliwami ciekłymi, a ponadto prowadzi obrót detaliczny w postaci posiadania stacji paliw, czyli obowiązani byli powiadomić o tym pozwanego celem dokonania zmian w koncesji, co do powódki zgodnie z warunkiem 2.5.1. koncesji. Również pozostałe zarzuty odwołania powódki są bezzasadne. Powódka w trakcie postępowania administracyjnego nie kwestionowała wiarygodności przeprowadzonych badań oleju napędowego i nie przedstawiła wiarygodnych dowodów, iż posiadane przez nią świadectwa jakości paliwa odnoszą się do badanych próbek oleju napędowego pobranych w dacie kontroli.

Z tych powodów pozwany Prezes URE zasadnie ustalił, że powódka naruszyła warunek swojej koncesji wskazany w zaskarżonej decyzji i z tych powodów na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego wymierzył jej karę pieniężną. Zdaniem Sądu wymiar kary – 100.000 zł., który stanowi 0,42 % przychodu osiągniętego z działalności koncesjonowanej 2003r. nie budzi zastrzeżeń, mieści się w dolnych granicach biorąc pod uwagę wysokość maksymalną, która wynosi 15 % takiego dochodu.

Pozwany Prezes URE przy wymiarze kary prawidłowo ocenił przesłanki jej wymiaru określone w art. 56 ust. 6 prawa energetycznego.

Z tych powodów Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc oddalił odwołanie.

SSR Marta Sadowska

Na oryginalne właściwe podpisy

Za zgodność

Sekretarz